Vyvěšeno dne: 30. 10. 2026
Svěšeno dne: 13. 11. 2026

Miroslava Richterová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Jaroslav Kubeša**, se sídlem Zašová č. p. 100, zastoupený Mgr. Martinem Sedlákem, advokátem se sídlem Havlíčkova 2923/18, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. JMK 182420/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2026, č. j. 29 A 53/2024 - 40

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2026, č. j. 29 A 53/2024 - 40, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024, č. j. JMK 182420/2023, **se ruší** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 870 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Sedláka.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce provozuje čistírnu odpadních vod *Vinium Velké Pavlovice* (dále jen „ČOV"). Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2000, č. j. vod. 67/00-231.2/Bi., povolil Okresní úřad Břeclav provozování ČOV, a to v projektovaném rozsahu zdroje znečištění o velikosti *35 000 ekvivalentních obyvatel* (dále jen „EO") [výrok II.]. Úřad současně povolil i nakládání s vodami spočívající

ve vypouštění předčištěných odpadních vod z ČOV do vodního toku Trkmanka [výrok I.]. Platnost povolení stanovil do 31. 12. 2004.

[2] Dne 24. 8. 2004 požádal žalobce u Městského úřadu Hustopeče (dále jen „městský úřad“) o změnu rozhodnutí ze dne 11. 1. 2000. Konkrétně žádal o prodloužení platnosti původního povolení k nakládání s vodami a o změnu četnosti odběrů, typu vzorků a ukazatelů vypouštěného znečištění tak, aby byly v souladu s právními předpisy. Městský úřad svým rozhodnutím ze dne 26. 10. 2004, č. j. OZP/7699/04/320-231.2/Hz, zrušil rozhodnutí ze dne 11. 1. 2000 ve výroku I. [výrok I.]. Dále úřad vydal žalobci povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“) [výrok II.]. Rozsah zdroje znečištění se nezměnil. V odůvodnění svého rozhodnutí úřad uvedl, že žalobce nepožádal o prodloužení původního povolení k nakládání s vodami ve lhůtě šesti měsíců před uplynutím doby jeho platnosti. Městský úřad proto byl povinen původní povolení zrušit a nahradit jej novým, a to podle § 9 odst. 5 vodního zákona, ve znění účinném ke dni daného rozhodnutí. Městský úřad stanovil platnost nového povolení k nakládání s vodami do 31. 12. 2009.

[3] Žalobce požádal dne 6. 1. 2010 o nové povolení k vypouštění odpadních vod ze své ČOV do vod povrchových. Této žádosti městský úřad vyhověl svým rozhodnutím ze dne 13. 10. 2010, č. j. MUH/48739/10/320, a to podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Rozsah zdroje znečištění se nezměnil. Platnost nového povolení k nakládání s vodami úřad stanovil do 30. 6. 2015.

[4] Dne 29. 6. 2015 požádal žalobce o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami stanového v rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010. Ten vydal dne 21. 1. 2016 oznámení o zahájení správního řízení v dané věci. Uvedl v něm, že je věcně příslušným vodoprávním úřadem, neboť je obecním úřadem obce s rozšířenou působností, a to s odkazem na § 104 odst. 2 písm. c) a § 106 odst. 1 vodního zákona. K žádosti žalobce se dne 9. 2. 2016 vyjádřilo Povodí Moravy, s.p. jakožto správce povodí podle § 54 odst. 4 vodního zákona. Ve vyjádření mimo jiné upozornilo, že vydání „[p]*ovolení* [k] *vypouštění odpadních vod ze zdroje o velikosti nad 10 000 EO přísluší odboru KÚ JM kraje*.“

[5] Městský úřad provedl v řízení další úkon teprve dne 27. 4. 2023, kdy zaslal žalobci a správci povodí přípis *Oznámení – Pozvánka na pracovní jednání*. V něm uvedl, že se v dané věci nařizuje ústní jednání „*z důvodu rekonstrukce spisu* […] *ve věci žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z ČOV* [žalobce], *která byla podána dne 29. 6. 2015*.“ V protokolu z ústního jednání konaného dne 15. 5. 2023 je uvedeno, že žalobce vezme předmětnou žádost zpět a podá k žalovanému novou žádost. Dne 30. 5. 2023 zaslal městský úřad žalovanému přípis, v němž uvedl, že věcně příslušným orgánem k rozhodnutí o žádosti žalobce je právě žalovaný. Ten na uvedený přípis reagoval sdělením ze dne 13. 6. 2023, v němž žalobce vyzval, aby o dané povolení požádal u žalovaného.

[6] Následně městský úřad dne 29. 8. 2023 postoupil žádost ze dne 29. 6. 2015 žalovanému, a to pro svou věcnou nepříslušnost podle § 12 správního řádu. V přípisu poukázal na § 107 odst. 1 písm. k) vodního zákona [písm. k) ve znění účinném do 31. 12. 2023; následně písm. i)]. Podle něj „[d]*o působnosti krajských úřadů patří povolovat vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdrojů znečištění o velikosti 10 000 ekvivalentních obyvatel nebo více*.“ K tomu uvedl, že předmětná ČOV tuto velikost zdroje znečištění přesahuje.

[7] Žalovaný vydal dne 11. 10. 2023 usnesení, jímž podle § 80 odst. 4 písm. b) správního řádu převzal danou věc od městského úřadu z důvodu jeho nečinnosti. V usnesení uvedl, že v této věci

rozhodne namísto nečinného správního orgánu. Následně vyzval žalobce k odstranění nedostatků jeho žádosti spočívajících v absenci některých podkladů (zejména protokolů o rozborech kvality odpadní vody). Žalobce ve stanovené lhůtě tyto podklady nepředložil.

[8] **Žalovaný následně** rozhodnutím uvedeným v záhlaví **prohlásil rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010 za nicotné**, a to podle § 77 odst. 1 správního řádu. Žalovaný uvedl, že podle rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 je projektovaný rozsah zdroje znečištění (dané ČOV) *35 000 EO*. Již v roce 2010 byl žalovaný věcně příslušný k vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdrojů znečištění o velikosti *10 000 EO* nebo více a tato skutečnost se nezměnila. S ohledem na to je podle žalovaného „*zřejmé, že rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010* […] *bylo vydáno věcně nepříslušným správním orgánem a jako takové je toto rozhodnutí nicotné*."

[9] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soudu v Brně (dále jen „krajský soud") napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud v prvé řadě zdůraznil, že podle žalovaného je rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 nicotné pro *absolutní nedostatek věcné příslušnosti* ve smyslu § 77 odst. 1 věty první správního řádu. Podle ní je nicotné „*rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.*" V daném případě vydal rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 městský úřad, „*ačkoliv podle § 107 odst. 1 písm. k) zákona o vodách, to byl krajský úřad, který byl věcně příslušný k vydání povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových ze zdrojů znečištění o velikosti 10 000 EO nebo více. Jako východisko pro určení zdroje znečištění použil žalovaný údaj o projektované kapacitě ČOV v hodnotě 35 000 EO*," (srov. odst. 20 napadeného rozsudku).

[10] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že v projednávané věci nebyl k vydání povolení k vypouštění odpadních vod pro danou ČOV věcně příslušný městský úřad, nýbrž právě žalovaný, neboť daná ČOV představuje zdroj znečištění o projektované kapacitě *35 000 EO* (tj. více než *10 000 EO*). Věcná příslušnost žalovaného v roce 2010 vyplývala z § 107 odst. 1 písm. k) vodního zákona; městskému úřadu byla naopak svěřena generální působnost vodoprávního úřadu, pokud zákon nestanoví jinak (srov. § 106 odst. 1 téhož zákona). Soud rovněž zdůraznil, že pro hodnocení věcné příslušnosti je rozhodná projektovaná kapacita zdroje znečištění, nikoli skutečný rozsah znečištění.

[11] Soud se dále zabýval otázkou, zda nedostatek věcné příslušnosti městského úřadu založil nicotnost rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010, čili zda je v projednávané věci naplněna podmínka *absolutního nedostatku věcné příslušnosti*. Krajský soud v tomto směru odkázal na judikaturu správních soudů, podle níž musí být pro splnění dané podmínky nedostatek věcné příslušnosti naprosto zjevný: „*Do této kategorie budou spadat situace, kdy již ze samotného označení správních orgánů bude zjevné, že jim byly k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné,*" (srov. odst. 35 napadeného rozsudku). Předmětná podmínka naopak naplněna nebude, pokud ve věci rozhodoval sice věcně nepříslušný správní orgán, který však „*do dané oblasti obecně patří*," (srov. odst. 36 daného rozsudku). V tomto směru citoval závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 - 131, a ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 - 36.

[12] V uvedených případech krajský soud postrádal jasně druhově vymezenou kompetenční oblast rozhodujících správních orgánů. Naproti tomu v projednávané věci „*neshledal, že by nebyly dostatečně vymezené kompetenční hranice a že by se jednalo obsahově o stejné oblasti, které zákon svěřuje k rozhodování více správním orgánům*," (srov. odst. 39 jeho rozsudku). Soud zopakoval, jaké je zákonné rozvržení věcné příslušnosti městského úřadu oproti žalovanému, z čehož dovodil, že „[k]*ompetenční rozdělení je tedy zákonem jasně vymezeno*," (srov. tamtéž). Soud doplnil, že v dané věci „*rozhodoval podřízený správní orgán, který je zákonem zcela jednoznačně vyloučen z rozhodování o zdrojích*

znečištění o velikosti 10 000 EO a více. Zákon tak určuje konkrétní druh věci vymezený objektivním kritériem, kterým je výše zdroje znečištění, nejedná se tedy o hraniční kompetenční překrytí způsobené stejně druhově určenými oblastmi veřejné správy, avšak odlišující se jinými marginálními podmínkami," (srov. tamtéž). S ohledem na tyto závěry soud uzavřel, že žalovaný korektně prohlásil rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 za nicotné, jelikož byl městský úřad k jeho vydání *absolutně věcně nepříslušný*.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[13] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že byl městský úřad k vydání daného rozhodnutí *absolutně věcně nepříslušný*. Ve smyslu § 106 odst. 1 vodního zákona totiž byl v rozhodné době vodoprávním úřadem oprávněným rozhodovat o povolení k nakládání s vodami podle § 8 vodního zákona – „[n]*ešlo tedy o situaci, kdy by rozhodnutí vydal správní orgán stojící zcela mimo oblast vodního hospodářství nebo mimo soustavu vodoprávních úřadů*." Stěžovatel má proto za to, že městský úřad *nanejvýš* porušil pravidla rozdělení kompetencí uvnitř soustavy vodoprávních úřadů. Tímto soud pochybil při rozlišení *absolutního nedostatku věcné příslušnosti* a „*běžné*" věcné nepříslušnosti. S ohledem na to závěr soudu neodpovídá výkladu § 77 odst. 1 správního řádu, konkrétně slovnímu spojení *správní orgán nebyl vůbec věcně příslušný*.

[15] Krajský soud se navíc podle stěžovatele odchýlil od ustálené judikatury kasačního soudu. Podle výše cit. rozsudku č. j. 6 Ads 87/2013 - 131 nelze nicotnost rozhodnutí dovozovat pouze z toho, že o věci rozhodl věcně nepříslušný správní orgán – zásadní je totiž hodnocení, zda daný orgán stojí mimo příslušnou kompetenční oblast, anebo zda došlo pouze k nesprávnému rozdělení působnosti uvnitř jedné oblasti veřejné správy. Shodně stěžovatel odkázal i na výše cit. rozsudek č. j. 5 As 107/2021 - 36. Krajský soud závěry těchto rozsudků korektně nezohlednil. Jejich použitelnost na projednávaný případ spočívá ve skutečnosti, že „[j]*ak obecní úřad obce s rozšířenou působností, tak krajský úřad vykonávají působnost vodoprávních úřadů. Oba rozhodují podle téhož právního předpisu. Oba rozhodují o povoleních k nakládání s vodami. Oba vykonávají správu v téže oblasti veřejné správy*." Rozdíl mezi oběma úřady spočívá podle stěžovatele pouze „*v zákonném rozdělení jednotlivých případů.* […] [H]*hranice 10 000 EO* […] *představuje pouze zákonné kritérium rozdělení příslušnosti mezi jednotlivé články téže správní soustavy*." Stěžovatel má za to, že „[t]*aková situace je kvalitativně odlišná od případů, kdy rozhodnutí vydá správní orgán zcela mimo svůj věcný obor působnosti*."

[16] Závěrem stěžovatel uvádí, že podmínky pro použití institutu nicotnosti musí být vykládány restriktivně, jelikož nicotnost představuje nejzávažnější vadu správního aktu. Důsledky nicotnosti jsou pro adresáty správního aktu mimořádně intenzivní. Stěžovatel připomíná, že v jeho případě vyslovil žalovaný nicotnost v roce 2024, a to ve vztahu k rozhodnutí vydanému v roce 2010 – stěžovatel i správní orgány tak vycházeli po více než třináct let z existence a účinků daného rozhodnutí.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Podstatou kasační námitky je nesouhlas s právním posouzením krajského soudu – ten podle stěžovatele chybně aproboval závěr žalovaného, že věcná nepříslušnost městského úřadu k vydání rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 zakládá nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť městský úřad byl k jeho vydání *absolutně věcně nepříslušný*.

[21] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že nicotnost představuje specifickou kategorii vad správních aktů, jež jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými, (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 - 36, odst. [22] a násl., nebo ze dne 3. 11. 2023, č. j. 9 As 188/2023 - 28, odst. [23] a násl., publ. pod č. 4541/2024 Sb. NSS).

[22] Jedním z důvodů nicotnosti je tzv. *absolutní věcná nepříslušnost* správního orgánu k rozhodování ve věci. Podle správního řádu jde o situaci, kdy ve věci rozhodl správní orgán, který k tomu není „*vůbec věcně příslušný*," (srov. dané ustanovení v odst. [9] výše). K tomu dochází tehdy, kdy „*o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž* ***orgán*** *jiný – takový,* ***jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné***," (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 - 131, odst. [22]). Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004 - 57, „*s sebou* [absolutní věcná nepříslušnost] *nese pojmovou nemožnost rozhodovat o věcech jistého druhu*." O takovou situaci půjde např. tehdy, kdy finanční úřad vydá rozhodnutí o přestupku spáchaném účastníkem provozu na pozemních komunikacích, nebo kdy matriční úřad rozhodne o rozvodu manželství (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2024, č. j. 3 As 175/2023 - 34, odst. [14]).

[23] V tomto směru je třeba zdůraznit, že judikatura důsledně rozlišuje mezi *absolutním nedostatkem věcné příslušnosti* k vydání správního aktu na jedné straně a tzv. *relativní věcnou nepříslušností* na druhé (srov. výše cit. rozsudek č. j. 1 Afs 1/2004 - 57). Druhá situace nastane např. tehdy, pokud o věci rozhoduje orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu (srov. § 77 odst. 1 věta první za středníkem správního řádu). Judikatura však dospěla k závěru, že z uvedené zákonné výjimky „*nelze* […] *a contrario dovozovat, že vydal-li rozhodnutí správní orgán podřízený orgánu věcně příslušnému, pak je takové rozhodnutí vždy nicotné*," (srov. výše cit. rozsudek 5 As 107/2021 - 36, odst. [28]). **Pro nadepsané rozdělení je esenciální, zda ve věci rozhodl správní orgán, jemuž zákon svěřuje věci obsahově odlišné, anebo nikoli.**

[24] Nejvyšší správní soud v tomto směru dospěl opakovaně k závěru, že vadou nicotnosti pro *absolutní věcnou nepříslušnost* netrpí akt takového orgánu, který k jeho vydání sice není věcně příslušný, avšak který vykonává státní správu na témže úseku, jako věcně příslušný orgán.

[25] Tak tomu bylo například ve věci rozhodované rozsudkem pod č. j. 5 As 107/2021 - 31. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 99/2004 Sb., o rybářství „[k]*rajský úřad vyhlašuje* […] *rybářský revír, který se nachází v obvodu jeho působnosti* […], *s výjimkou rybářského revíru vyhlašovaného podle § 22 odst. 2* […]." Ministerstvo zemědělství „*vyhlašuje* […] *rybářský revír* […] *na území, v nichž se nacházejí hraniční vody*," (srov. § 22 odst. 2 téhož zákona). V dané věci vyhlásil Krajský úřad Karlovarského kraje rybářský revír na území, kde se nacházely hraniční vody. Přestože je k takovému aktu věcně příslušné

Ministerstvo zemědělství, oba správní orgány podle kasačního soudu vykonávají státní správu na úseku rybářství, a proto „*nelze* […] *bez dalšího konstatovat, že krajský úřad nebyl k vydání sporných rozhodnutí vůbec věcně příslušný*,“ (srov. odst. [36] daného rozsudku).

[26] Shodně lze poukázat na případ posuzovaný v rozsudku pod č. j. 6 Ads 87/2013 - 131. Podle § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích „*Státní zemědělská a potravinářská inspekce vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu, pokud tento dozor není prováděn podle písmene b).*“ Podle § 16 odst. 1 písm. b) daného zákona vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. V tomto případě provedla kontrolu potravin Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ačkoli k ní byla podle uvedených ustanovení věcně příslušná Státní veterinární správa. Nejvyšší správní soud opět vyhodnotil, že Státní zemědělská a potravinářská inspekce nebyla k provedení kontroly *absolutně věcně nepříslušná*. Podle § 14 odst. 1 daného zákona „[s]*tátní dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem vykonávají orgány veterinární správy* [a mimo jiné] *Státní zemědělská a potravinářská inspekce*.“ S ohledem na to „*je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin* […], *nelze proto bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné*,“ (srov. odst. [23] daného rozsudku). V podobnostech lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2013, č. j. 6 Ads 62/2013 - 57.

[27] Podle § 106 odst. 1 vodního zákona „[p]*ůsobnost, která přísluší vodoprávním úřadům, vykonávají obecní úřady obcí s rozšířenou působností, pokud ji zákon nesvěřuje jiným orgánům*.“ Ke znění § 107 odst. 1 písm. i) vodního zákona srov. odst. [6] výše.

[28] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud dává orgánům veřejné moci zapravdu v tom směru, že městský úřad nebyl věcně příslušný k vydání rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje. Kasační soud proto pouze krátce uvádí, že projektovaný rozsah znečištění předmětné ČOV činil *35 000 EO*. O žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových z takového zdroje znečištění je *prima vista* věcně příslušný rozhodovat krajský úřad (v tomto případě žalovaný), nikoli obecní úřad obce s rozšířenou působností (zde městský úřad). Velikost takového zdroje znečištění totiž zřetelně přesahuje *10 000 EO* ve smyslu § 107 odst. 1 písm. i) vodního zákona. Ve zbytku lze plně odkázat na odpovídající skutková zjištění a relevantní právní posouzení žalovaného a krajského soudu.

[29] Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s právním hodnocením obou orgánů veřejné moci, které se vztahuje k posouzení *absolutní věcné nepříslušnosti* městského úřadu k vydání rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010.

[30] Je pravda, že vodní zákon [ve vztahu k rozhodování o žádostech podle § 8 odst. 1 písm. c)] rozsah kompetencí obecních úřadů obcí s rozšířenou působností oproti krajským úřadům výslovně rozlišuje (srov. odst. [12] výše). To však neznamená, že překročení tohoto rozvržení samo o sobě zakládá *absolutní věcnou nepříslušnost* správního orgánu, který takto postupoval. Jak kasační soud uvedl výše, **pro dané hodnocení je stěžejní, zda se věcné zaměření obou orgánů zcela míjí, anebo ne.**

[31] V tomto směru je nutno připomenout, že „[v]*odoprávními úřady jsou* […] *obecní úřady obcí s rozšířenou působností*, [jakož i] *krajské úřady*,“ [srov. § 104 odst. 2 písm. c) a d) vodního zákona]. Vykonávají-li oba orgány státní správu ve vodním hospodářství (a působí-li tak jako vodoprávní úřady), nelze tvrdit, že by se ve vymezení oblastí, jež jim vodní zákon svěřuje k rozhodování, zcela rozcházely. Jejich kompetence se nadto přímo překrývají – oba úřady rozhodují o žádostech o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových ve smyslu § 8 odst. 1 písm. c) vodního

zákona. V takovém případě **nelze tvrdit, že zákon svěřuje městskému úřadu věci obsahově odlišné – nelze proto souhlasit s názorem, že nebyl k vydání rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 vůbec věcně příslušný**.

[32] Nadto je třeba uvést, že krajský soud ani žalovaný tento aspekt nijak ve svých rozhodnutích nereflektovaly. Vlastní právní posouzení krajského soudu je uvedeno toliko v odst. 39 jeho rozsudku. V něm (vyjma výše uvedené nesprávné úvahy o dostatečném vymezení rozsahu kompetencí) toliko obecně a chybně uvedl, že „*neshledal,* […] *že by se jednalo obsahově o stejné oblasti, které zákon svěřuje k rozhodování více správním orgánům*," aniž by tento svůj názor jakkoliv blíže rozvedl. S ohledem na závěry uvedené v předcházejícím odstavci mu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Žalovaný se pak v rámci odůvodnění svého rozhodnutí splněním podmínky *absolutního nedostatku věcné příslušnosti* nezabýval vůbec – pouze několikrát zopakoval, že městský úřad vydal rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 jako věcně nepříslušný správní orgán, a proto je dané rozhodnutí nicotné. Takové odůvodnění zcela pomíjí zákonem stanovené kritérium *absolutní věcné nepříslušnosti*. Na okraj lze uvést, že ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by žalovaný řízení o prohlášení nicotnosti daného rozhodnutí zahájil v souladu se zákonem. Dále je třeba doplnit, že se obě výše uvedená právní posouzení orgánů veřejné moci rozcházejí i s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž není bez dalšího důvodem nicotnosti skutečnost, že správní orgán překročí rámec své působnosti vymezené zákonem, nýbrž to, že ve věci rozhoduje, ačkoli k tomu není *vůbec* věcně příslušný.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, neboť krajský soud nesprávně interpretoval podmínky pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010, a v důsledku toho chybně posoudil jejich splnění. Krajský soud rovněž nereflektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, která na projednávaný případ dopadá. Dané rozhodnutí není nicotné pro *absolutní nedostatek věcné příslušnosti*. Proto zdejší soud napadený rozsudek zrušil (výrok I. tohoto rozsudku).

[34] Současně kasační soud dospěl k závěru, že by krajský soud v souladu se závazným právním názorem vysloveným v tomto rozsudku neměl jinou možnost než zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím totiž vyslovil nicotnost rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010 nezákonně, a to z týchž důvodů, pro které zdejší soud zrušil napadený rozsudek. Řízení o prohlášení nicotnosti podle § 77 odst. 2 správního řádu navíc nebylo ani řádně zahájeno ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu. Nejvyšší správní soud proto rozhodl v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 téhož předpisu tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[35] Žalovaný je povinen pokračovat v řízení o žádosti stěžovatele ze dne 29. 6. 2015 o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami, jež bylo obsaženo v rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010. Tuto žádost posoudí a následně o ní rozhodne. Je přitom vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že uvedené rozhodnutí není nicotné pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti městského úřadu k jeho vydání.

[36] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nezpochybňuje, že rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 10. 2010 je objektivně vadné z důvodu překročení rámce jeho věcné působnosti. Právní řád je však založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, podle níž se správní akt považuje za bezvadný, dokud jej příslušný orgán zákonem předvídanou formou

neoznačí za nezákonný a nezruší jej. Rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 však nikdy zrušeno nebylo a v tomto soudním řízení nebylo shledáno ani nicotným. V důsledku běhu času pak žalovaný nemá v současné době žádné právní nástroje, jak toto rozhodnutí případně dodatečně zrušit. Na rozhodnutí ze dne 13. 10. 2010 je tudíž v souladu se zásadou presumpce správnosti nutno nahlížet jako na rozhodnutí bezvadné, jež má právní účinky, které s ním zákon spojuje. Je tedy možné z něj vycházet jako z podkladu při posuzování stěžovatelovy žádosti ze dne 29. 6. 2015. I tento právní názor je pro žalovaného závazný (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[37] Pokud Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[38] Náklady za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna zástupce (advokáta). Ta zahrnuje odměnu za dva úkony právní služby vykonané v roce 2024: příprava a převzetí zastoupení a sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Za každý úkon náleží odměna 3 100 Kč – celkem 6 200 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v uvedeném znění) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč – celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele tak za řízení o žalobě náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Náklady řízení o žalobě tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, činí celkem 9 800 Kč.

[39] Zástupce stěžovatele sepsal v řízení o žalobě rovněž repliku k vyjádření žalovaného. Zdejší soud však dospěl k závěru, že náklady na tento úkon nebyly vynaloženy účelně ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Replika stěžovatele totiž do značné míry pouze opakuje obsah žaloby a celkově nepřináší pro věc nic nového či relevantního. Kasační soud v této souvislosti odkazuje na komentářovou literaturu, podle níž lze některé úkony právní služby „*při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyloučit z důvodu, že nejde o účelně provedený úkon právní služby, a to s ohledem na jeho obsah nebo okolnosti, za nichž byl učiněn. Často bývá za neúčelný úkon právní služby považováno sepsání repliky nebo jiného navazujícího vyjádření, pakliže nepřináší pro věc nic nového, nebo sepsání samostatného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, ačkoliv návrh mohl být již součástí žaloby*,“ (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav ke dni 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 60 odst. 4.) Proto zdejší soud náhradu nákladů za tento úkon stěžovateli nepřiznal.

[40] Náklady za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna zástupce (advokáta). Ta zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby vykonaný v roce 2026 spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za tento úkon náleží odměna 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v uvedeném znění) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v uvedeném znění). Za sepsání neodůvodněné kasační stížnosti soud odměnu nepřiznal, neboť ta neobsahovala všechny zákonné náležitosti. Zástupci stěžovatele tak za řízení o kasační stížnosti náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč. Zástupce stěžovatele není

plátcem DPH. Náklady řízení o kasační stížnosti tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku 5 000 Kč, činí celkem 10 070 Kč.

[41] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 19 870 Kč. Žalovaný je povinen stěžovateli tuto částku zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Martina Sedláka (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2026

L. S.

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu